

Desen de Nobilescu

**Daina
albului
de nea**

Alb de naftalină
fină
De hermină,
de făină
De chinipă
cristalină,
Alb de iarnă
Care toarnă
Arabescuri peste fire
Cu dantela lui subțire
Care pune-n geamuri,
ramuri
Și pe ramuri ciob de geamuri,
Alb obositor ce mină
Cu un bici de ger în mină
Călătorii de pe drum
Din horn bidivoli de fum,
Moși Martini
Din vizuini...
Alb molcom obositor,
Alb de vis aromitor,
Care tragi a hibernare
Ziua cât mai e de mare,
Ai contract să nu cruți nici
Pe arici
Și pe furnici,
Ai contract, zic, cu Moș Ene
Ca să poți și tu sub gene
Plumb stăruiitor de lene.
Dacă ai contract să așezi
Peste dealuri și livezi
Somnul liniștit de nea,
Nu m'opun...
dar te-aș ruga
De-ai putea
Și-ai evita
Să n'adormi pe cei ce stau
Sau degeaba sau că beau,
De își lasă plugu-afară
Până hăt în primăvară
Și de vezi pe unul că
Fără să-l ajuți tu, stă;
Eu mai mult chiar te-aș ruga
Dacă stă-n puterea ta
Alb de gheață, alb de nea
Pune Crișățul să șule
Pe hogaec din somn să suie
Să mi-l ia de subțiori
Până la secerători
Neslăbind deloc țărta
Pîn' nu-i vine hărnicia,
Dă cu puf de nea la nas
Celor ce stau la taifas
Să strănute
Ca să ajute
Să le-ادucă iar în minte
Datoria dinainte,
Zotirle ace de ninsoare
Prin tașan și celui care
Lasă vite
Nehrânite
Pe cînd dînsul huzurește
Și la foc se încălzește.
Alb de nea
Și iarna mea
Spulberă omăturile,
Leneșilor păturile,
Somnul somnoroșilor,
Gratul gălăgiosilor
Fă-i pe toți în vînt de grabă
Să s-așeze iar pe treabă
Scutură-le genele,
Genele
Și lenele
Și doar cînd vei pridiți
Leneșii de-mi vei trezi
Numai în această zi
Să-ți retragi de pe cîmpii
Blana fină de lumină
Ca în locul ei să oină
Domnișoara
Primăvara...

U n b ă i a t

î n g r i j i t

Indrăgostiților moderni, cînd vor să atragă asupra lor atenția binevoitoare a vreunei Coșinzene, le stau la dispoziție mijloace limitate, dar de ce să nu fim drepti? - destul de comode: purtări frumoase, cuvinte alese, seriozitate, pachetele reglementare de ciocolată amărui sau cu vanilie și - în orice caz - o ținută vestimentară cît mai îngrijită.

Eu unul pun mare preț pe acest ultim atribut. Este, dacă vreiți, o formă de politețe ca, în zilele sau orele libere cînd ne plimbăm cu aceea pe care am numit-o responsabilă cu visele noastre, ținuta să împrumute ceva din linia impecabilă a manechinelor de la „Confecția”.

Mai cu seamă de cînd îmi place Marina, hainele, dunga pantalonilor și luciul pantofilor sînt mereu obiectul minuțioaselor inspecții la care le supun: sînt un băiat îngrijit și vreau să-mi desăvîrșesc această calitate. Este unul din mîile de omagii pe care le merită Marina.

Dacă vreiți să vă convingeți de acest lucru, vă pot pune la dispoziție cîteva date cu ajutorul cărora îi puteți face singuri portretul.

Scrieți, vă rog, pe o hîrtie, una sub alta: ochi, nas, ten, purtări și alte asemenea elemente. În dreptul primului punct scrieți cu litere cît mai mari: „CEI MAI FRUMOȘI” iar pentru toate celelalte puneți ghilimele. Veți avea imaginea ei aproape completă, preparată în casă.

Cînd mergem la cofetărie sau la cîne-

matograf, mi se pare că toate fericițiile lumii se adună în perimetrul ocupat de noi.

Asta a ținut pînă acum o săptămîină cînd Marina m'a anunțat cu glasul cel mai cristalin:

„Am două bilete pentru mine seara la cinematograf... ultimul spectacol... de la 9 la 11... Părinții mă lasă să merg dacă mă conduci pînă acasă...”

Era pentru prima dată cînd dragostea mea se clătina... S'o conduc pînă acasă? Hm! Mai comisesem imprudența asta, odată... Sînt de atunci aproape doi ani, dar îmi stăruie încă în minte, imaginea mea, la întoarcerea din îndepărtatul ei cartier. Paltonul, pantalonii și pantofii, toate trei de o curățenie îreproșabilă, căpătaseră la întoarcere un frumos ecosez pe fond de noroi, model creat în strînsă colaborare cu trusarele desfundate, gropile, noroațele și becurile care nu sînt sau nu funcționează.

Și acum iar s'o conduc pînă acolo?

Mă uitam cu milă la dunga impecabilă a pantalonilor, la luciul de oglindă al pantofilor.

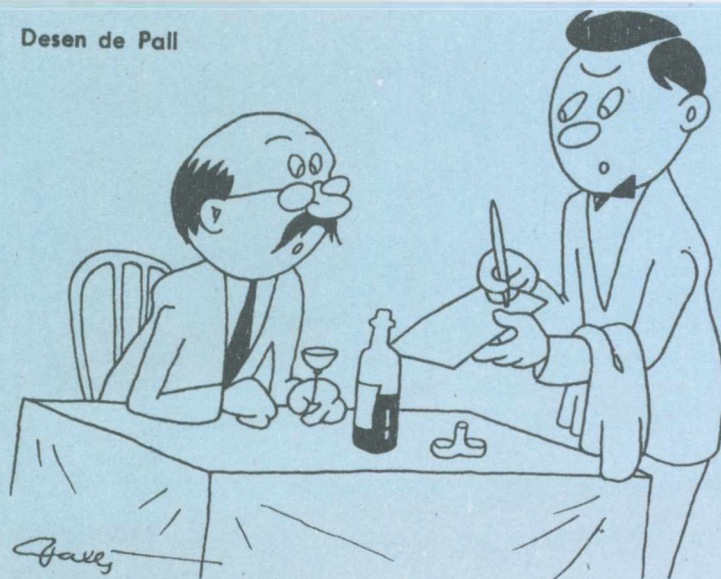
Dar, ca totdeauna în astfel de povestiri, dragostea a învins. Am privit-o drept în ochi, m'eam luat inima în dinți și am spus în gînd:

„Bine! O conduc!”

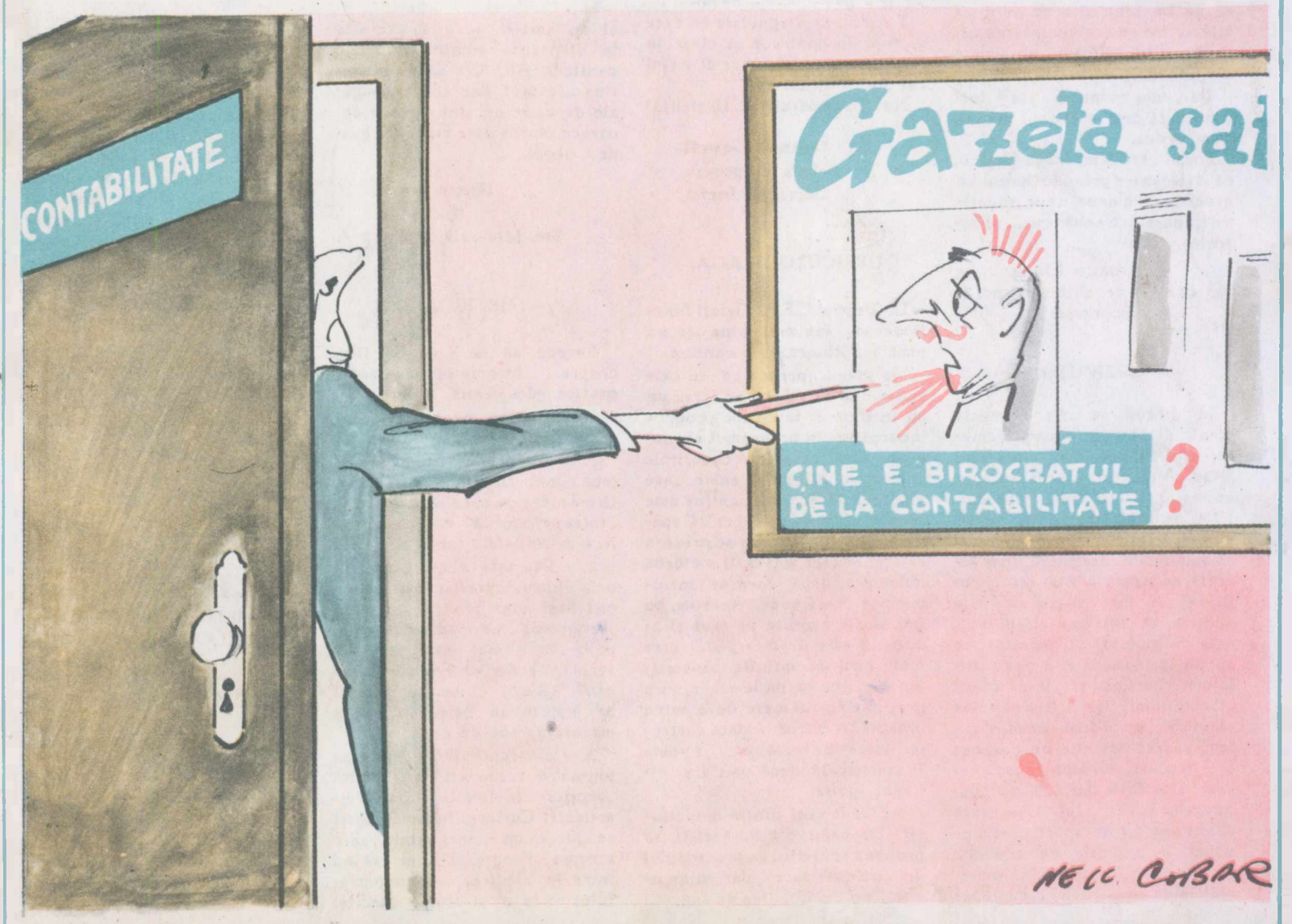
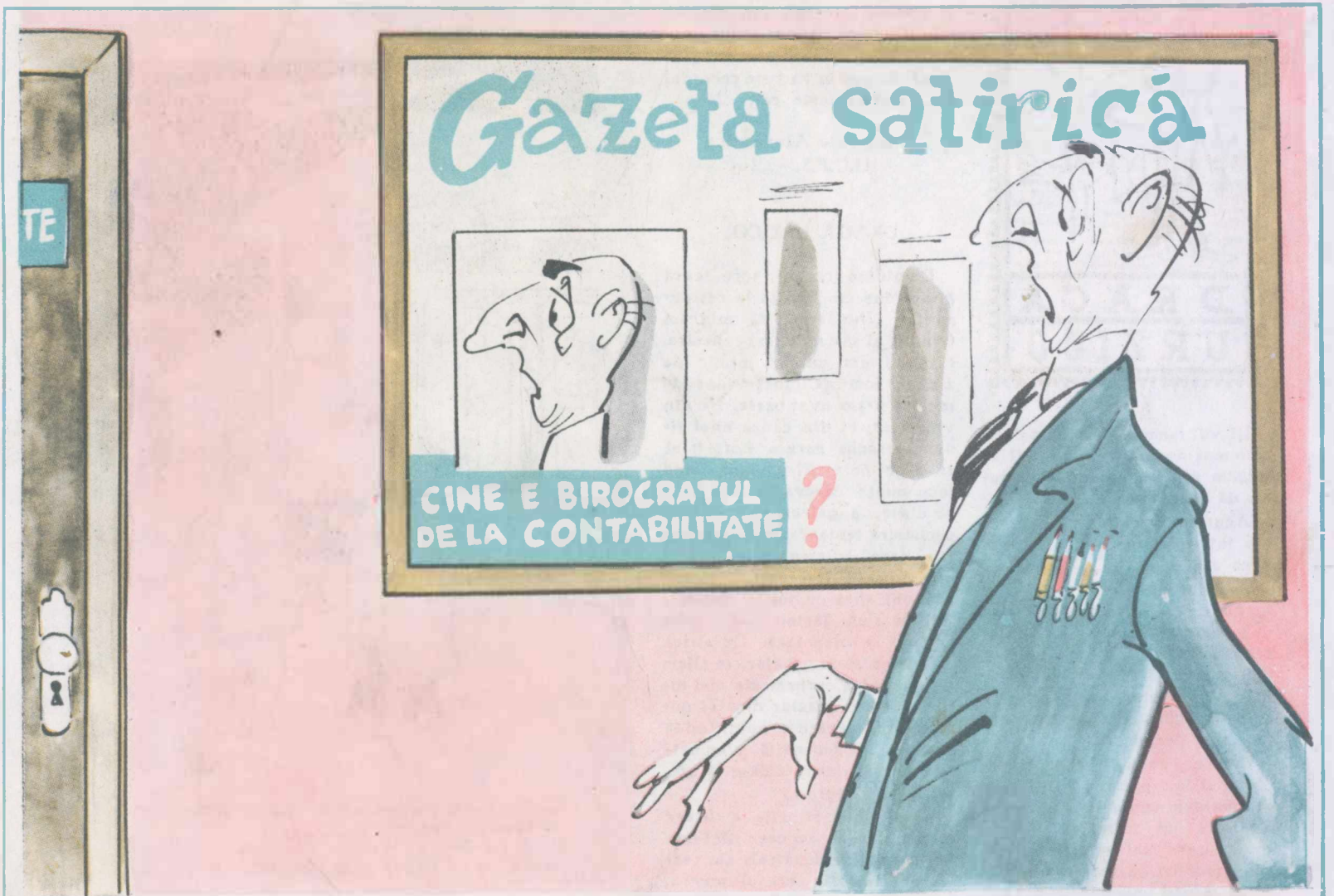
Trebuiau luate însă cîteva elementare măsuri de prevedere.

Desen de Pall

— Tovarășe ospătar! Poți să-mi spui cum 3+4 fac 9!?
— Nu pot! E secret profesional!...

Îți voi comunica la timp dacă sistemul de lucru pe care îl aplicăm de la începutul acestui an-dă roade.

Acum îți relatez ceea ce ni s-a întâmplat până azi, și n-am vrea să ni se mai întâmple.

Am lucrat multă vreme și cu bune rezultate ca socotitoare de norme la Imprimeria Ministerului de Finanțe - pe un formular practic, inovat de șeful nostru normator, tovarășul Botea Gheorghe, fapt pentru care a și fost premiat.

Până ce, dornic probabil de glorie și de... premiu, a inventat și tovarășul contabil-șef Spitzer Ladislau un formular (foarte greoi, care mai mult ne complica munca) pe care a tot mișlocit să ni-l impună, fie cu promisiunea că dacă îl aplicăm o să ne fie bine și o să ne premieze, fie cu... amenințarea că, dacă nu îl aplicăm, ne scoate din funcțiile de socotitori.

Dar, cum spuneam: așa a fost până azi; cum o fi anul acesta, vom vedea.

Lucru cert este, dragă Urzico, că a șicana - prin indiferent ce procedee - munca unor socotitori, nu-i o treabă cu... socoteală.

Ciobanu Elena

str. Fabrica de chibrituri nr. 28
București

URZICUȚO,

În Abrud se află o școală medie de 11 ani de toată frumusețea. Director este tovarășul Vlad Augustin. Păcat că nu-l cunoști. E un bun gospodar. Uite, de pildă, ca să nu se risipească țiglele, cimentul, varul și scindurile, destinate unor lucrări necesare la internatul școlii, el a încuviințat ca toate acestea să fie depozitate în... sala de gimnastică, de unde, ca să nu le îngheșute, a scos utilajele sportive și le-a donat „Casei Pionierilor”. Așa că acum elevii fac sport doar acasă. Cară lemne, mai bat cite un covoraș și citeodată, în amintirea „capei” din fosta lor sală de gimnastică, sar gardul. Cum însă asemenea fel de sport nu-i prevăzut în regulile de educație fizică, ar fi de dorit ca materialele de construcții care ocupă

sala cu pricina, să fie „evacuate” și plasate într-una din încăperile libere ale școlii.

Contrar, tovarășul director Vlad Augustin va bate recordul la... sărituri peste cal.

Momete Alexandru
U.C.F.S. - Cluj

DRAGĂ URZICO,

Duminica trecută, spre seară m-am dus cu familia la restaurantul „Dunărea” să mîncăm fripturi și să ascultăm orchestra. Fripturi am mîncat, nimic de zis, au fost delicioase, dar de muzică n-am avut parte. Nu din vina mea, ci din cauza unei tinere perechi care a hotărît să se lege pe veci. La noi, cînd face nuntă careva și vrea să l se cînte, angajează de obicei orchestra restaurantului „Dunărea” care, „înțelegătoare” și mai ales „direct interesată”, pleacă cu contrabas cu tot la domiciliul mirelui, lăsînd însă vorbă că luni se înapoiază. De altfel, m-a lămurit un ospătar, în zilele de duminică orchestrele mai tuturor restaurantelor din Tirgoviște sînt plecate la nunți, unde execută cu deosebită virtuozitate și mai ales fără dese pauze, un bogat program.

Asta fiind situația e firesc să mă întreb cum oare nici una din formațiile muzicale ale restaurantelor din orașul nostru, tot umblînd din nuntă în nuntă nu și-a găsit încă... nașul.

T.A.P.L.-ul Tirgoviște cu care de fapt au contract să cînte în restaurante, cred că ar fi nașul cel mai indicat.

Nu? Tu ce părere ai, Urzicuțo?

Oșanul Gavril
Schela Tirgoviște
Serviciul Social

URZICUȚO DRAGĂ,

La Depoul C.F.R. Galați funcționează, sau mai bine zis nu prea funcționează, o cantină.

Nu prea... pentru că de cele mai multe ori masa se servește cu întârziere, fapt care produce înmăsurături în programul abonatilor. Dar ceea ce constituie „plăcerea” zilnică a celor care mîncă la această cantină este ciorba. „Ciorba cu deget”. E specialitatea „casei”. Ea se prepară astfel: Se face mai întil o ciorbă obișnuită, după care se introduce în castroane. Acestea, în loc să fie așezate pe tăvi și aduse în sala de mese, sînt preluate apoi de minile ospătarilor care, ca să nu le scape, viră grațios degetul mare de la mîna dreaptă în ciorbă. Odată castroanul așezat pe masă, ciorba poate fi consumată dacă mai are cîneva... poftă.

Au vrut unii dintre muncitorii Depoului C.F.R. Galați să propună schimbarea procedurii de „transportare”, dar n-au avut... pe ce. Condica de sugestii

Desen de S. Novac

- Ce avem astă-seară la cămin, tov. director?
- Nunta Zamfirei...
- A lui George Coșbuc?
- Nu, a lui nea Vasile Timofte...

și reclamații se află exclusiv la dispoziția administratorului cantinei. Ah! Era să uit: cantina are tăvi, dar sînt în magazine de unde nu sînt scoase deoarece ciorba n-ar mai avea gust de... deget.

Hincu Ionel

Galați
Str. Mineralelor Nr. 2 A

URZICO,

Propun să se facă un film despre... birocrăția cinematografică ploesteană.

Una din „secvențele” filmușă se desfășoare astfel:

1. - Pe ecran să se vadă fațada unei clădiri, iar pe ea o firmă mare, pe care să stea scris: „Intreprinderea cinematografică regională Ploești”.

2. - Din fața acestei clădiri, un... cinematografit să măsoare cîți pași sînt pînă la cinema „Progresul”, pe clădirea cărui, pe o firmă mai mică, să stea scris: Secția cinefiecție Ploestii”. Apoi, cinematografitul să noteze în carnet distanța măsurată: 150 de pași.

3. - Intreprinderea cinematografică regională să trimită „Secției cinefiecție” niște imprimare. Curierul întreprinderii să plece cu imprimătele spre cinema „Progresul”, dar să nu între în clădirea cinematografului unde e și sediul „secției

cinefiecție”. Să se oprească la o distanță de zece pași de cinema. Acolo e Poșta. Și să depună imprimătele la poștă, sub formă de colet.

4. - Restul filmului (cit timp și materiale a prăpădit I.C.R. Ploești cu confecționarea coletului, cit timp și personal a utilizat Poșta, primind și expedind coletul, apoi cit timp a cheltuit și cit... haz a făcut „Secția cinefiecție” primind și desfășurînd coletul) rămîne la fan-tezia... scenaristului.

Ofer acest subiect... gratis, adică mai ieftin decît au costat toate operațiile pe care vi le-am... filmat mai sus.

I. Vermont
Str. Gh. Dimitrov, 11
Ploești

„URZICA”

REVISTĂ BILUNARĂ DE
SATIRĂ ȘI UMOR

Redacția:
Calea Victoriei nr. 25

Telefoane:
Secretariat 5.38.56
Secția scrisori 3.86.12
Secretariat de redacție
4.28.15

Interurban 27

— Și zi vecine, cum e cu colectiva voastră?
— Simplu! Vii cu pogonul și dacă ești harnic iei cu vagonul.

Desen de V. Crivăț

SORTIMENTE

de GEORGE SILVIU

În legătură cu unele din noile
sorturi de vinuri.

Ursul, făcînd din aguridă must,
oăzu că-i acru-amărui la gust -

il drese cu pelin sau altă tarbă
Și-l duse-n crama de-l lăsă să fiarbă,

- dar mustul stînd în butii nu știu cît,
s-a tulburat și-a prins nitros urît -

încît, strîmbînd, grăt: „Se strică deci!”
și-l trase-n sticle de-l otrî în beci...

Pe urmă - pricepîndu-se la scris -
lipi, cu ornamente și dichts,

pe sticle și clondire, etichete
cu fel de fel de „gusturi” și „buchete”...

...Astfel, pe poliți, rînduite sus,
cu etichete și cu dopul pus,

ar fi rămas - cred - o eternitate
drept niște băuturi de calitate,

dar cum odată la o masă mare
tot conținutul se goli-n pahare -

un mucalît, gustînd, rosti: „Se poate
„să spu că ăsta-i din de calitate?”

„dîverse etichete-i drept că sînt,
„dar oînu-i tot o apă și-un pămînt

„și dinții - iată mi s-au strepezit!
„...oricum î-ai spune, „i tot oțet trezit!”

TUDOR MĂINESCU

DACĂ AȘ FI DEPUTAT...

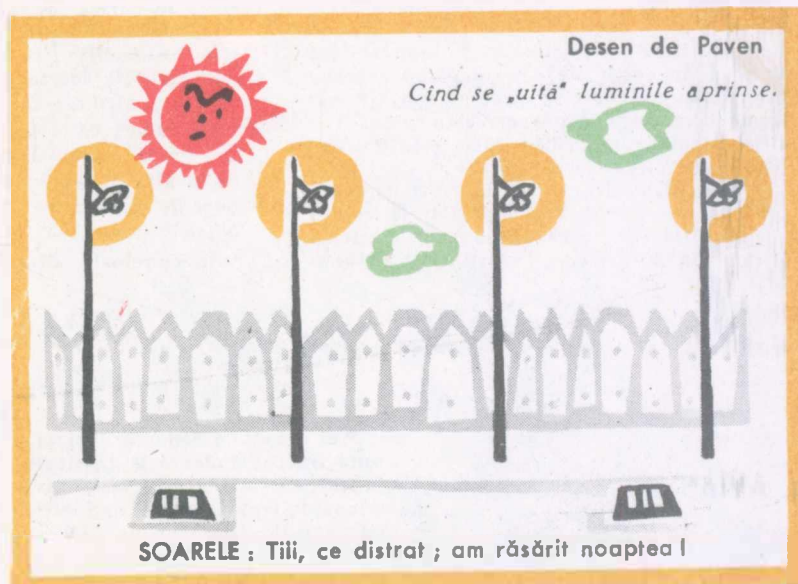
Ca cetățean al țării mele, de multe ori m-am întrebat.
În Sfatul Popular ce-aș face, de m-aș alege deputat?
Tîrziu, cînd mă întorc acasă pe liniștita noastră stradă
(Și mi se-nțîmplă cîteodată să-nfrunt nămeții de zăpadă),
Făcînd la cinema o coadă sau în tramvai, spre slujbă eu
Mă stătuesc cu mine însumi și redactez programul meu.

Sînt orășan de multă vreme, și parcă mai zăresc în gînd
Acele rare felinare, ce se-aprîneau din cînd în cînd,
(Deși aveau pecin un mare consilier municipal).
Trecea un autobus alene, hodorogit, fără de hal,
Maidanul ochilor gunoate, trona pe ulița tăcută...
Eu mi-am trăit copilăria prin ascunzișuri de cucută!

Acestea toate-au fost odată... E umbra tristului trecut!
Și totuși, în raionul nostru, mai sînt destule de făcut.
Cum? N-ar fi bine-o nouă stradă, ca din pămînt să fac să crească,
Cu case oesele și albe, cu-nfățișarea tinerească?
Să scot papajul de pe Dristor și să aștern un altul nou?
Să vă transport cu autobusul direct de-acasă la birou?

Doresc la Vatra Luminoasă să mai ridic o școală nouă,
Pe nici-o stradă să nu fie nici-o băltoacă-atunci cînd plouă,
Să pun castani pe cheiul gîrlei, să mai zidesc un stadion
Să instalez pe Mihai Brașul lumini albastre de neon,
În Popa-Nan o bibliotecă, un cinema pe strada Horii,
Să se distreze cetățenii, să-mi mulțumească cititorii.
Să mai deschid o farmacie, înc-un Cămin și-un Aprozar,
Să pun tablite-n colțul străzii, vizibile și cu chenar.
Să construiesc treizeci de blocuri cu două mii de locuințe,
Apartamente-ncăpătoare cu tot atîtea dependințe.
Cu apă caldă și lumină, calorifer (bine-nțeles)
Să spună toți: - „Ne pare bine, tovarășe, că te-am ales!”

Dar mă gîndesc că pînă astăzi, cum încă n-am fost candidat,
E, cum să zic? aproape sigur, că nu voi fi nici deputat.
Și chiar de nu mă vor alege, mă consolez în mine, eu.
Pe toate-o să le-nțăptuiesc, un alt ales în locul meu.

SOARELE : Tiii, ce distrat ; am răsărit noaptea!

— În sfîrșit, două ceasuri care merg la fel!...
Desen de Adrian Dragomirescu

rezervele noastre interne

Sub această lozincă, directorul ne-a chemat într-o ședință fulger.

- Până când credeți că o să tolerez nepăsarea voastră? - strigă el cu glas amenințător. - Cel de la calea ferată au făcut din materiale vechi o locomotivă, cel de la șantierul naval, un vaporăș. Voi ce ați construit?

Am privit unul spre altul, cu un mare semn de întrebare pe buze.

- Unde e inițiativa voastră creatoare? - tună directorul mai departe. - Unde e elanul? Unde e avântul? Unde e însuflețirea??

În câteva cuvinte, directorul ne-a demonstrat că în ce ne privește, inițiativa, elanul și avântul nostru încă nici nu s-au născut. Deocamdată, la noi s-a născut numai nepăsarea și dezinteresul. Sîntem niște papă-lapte.

- Există o singură ieșire - a spus el în concluzie. - Veți depista imediat toate rezervele noastre interne. Fiecare va depista câte o rezervă pe săptămîină. Responsabilul acestei acțiuni va fi Vasilescu.

Vasilescu sînt eu.

În asemenea muncă, exemplul personal este mai presus de orice. Trebuie să fiu cel dintîi la depistarea rezervelor interne. Chiar a doua zi, am depistat în dosul cantinei o aripă veche de automobil și un far spart. A fost în prilej de imbold general. Pînă la prînz, fiecare a depistat câte o rezervă internă: unul niște curse de șoareci rugînte, altul o pereche de ighiaburi de tuci, al treilea un arc de trăsură model 1899, altul două ligheane fără fund, altul două funduri fără lighean. În două zile, s-au depistat rezerve interne în cantitate de circa o tonă. Să mai spună directorul că n-avem elan și însuflețire? Să mai spună că ne lipsește inițiativa? M-am dus direct la dînsul:

- Tovarășe director, gata. Am strîns o tonă de fier vechi. Pot să-ți dau la topit?

- La topit? - vocea directorului ilustra o ironie îngăduitoare. - Pentru topit am adu-

nat noi atîtea rezerve interne? Ca să rămînem fără ele? Dumneata crezi că feroviarul au început prin a-și da locomotiva la topit?

- Nu, dar...

- Știi dumneata ce au făcut ei în primul rînd cu locomotiva? Au fotografiat-o! Fotografia au trimis-o la forul superior, ca să se știe ce s-a realizat. Nimeni nu ne implică să facem și noi la fel!

- Să fotografăm mormanul? Nu se poate!

- Nu se poate, din pricina dumitale. Dumneata ai fost cu ideea să faci un morman,

Mormanul n-are aspect și nu produce efect. În locul dumitale, eu aș face o expoziție.

- O expoziție?

- Da. Expoziția rezervelor interne descoperite în întreprinderea noastră. Vom invita direcția generală la vernisaj. Să vadă toți ce înseamnă inițiativă. Să aprecieze avîntul. Să constate elanul și însuflețirea. Să scrie în cartea de aur și să ne felicite în unanimitate. Vom fotografia expoziția și vom trimite un clișeu la minister. Alt clișeu îl vom trimite la ziare, ca să fie publicat, să învețe și alții din experiența noastră, să știe toată lumea că la noi nici o rezervă internă nu scapă nedepistată. Să ne învidieze cei de la alte întreprinderi, să solicite schimburi de experiență, să vină să ne cunoască. Numele nostru să fluture pe buzele tuturor.

În concluzie, directorul mi-a încredințat

tot mie sarcina de responsabil și organizator al expoziției.

Vă rog să credeți că nu e tocmai ușor să transformi vechiturile dintr-un morman în exponate. Fiecare lucru trebuie curățat, aranjat, inscripționat. Le-am pus etichete, ca la muzeul de științe naturale: „Aripă de automobil”, „Lighean fără fund”, „Fund fără lighean” etc. Abia mai tirziu mi-am dat seama că acest mod de inscripționare compromite nivelul expoziției. O expoziție adevărată, ca și un muzeu, trebuie să aibă inscripțiile în latinește: „Aripus automobilis”, „Ligheanus spartus”, etc. Nu mai există plese rugînte la noi, în întreprindere, nu mai există vechituri. Toate sînt exponate. Fiecare are un nume și un loc bine definit în expoziție. Pînă acum, am adunat două tone de exponate. Ca să mă evidențiez, directorul m-a fotografiat în mijlocul expoziției, între o cursă de șobolani și o jumătate de manivelă de la o fostă mașină de tocat nucii.

Dar cu toate că fotografia a ieșit foarte reușită, ziarul a refuzat s-o tipărească. Mai

mult, nici ministerul nu s-a grăbit să ne răspundă și să ne evidențieze, ceea ce a stîrnit mai rău minia directorului.

- Așa? - strigă el, roșu la față. - Bine! Ne vom evidenția și ne vom populariza singuri! Să se fotografieze toată expoziția!

- Toată?

- Da. Vom face zece fotografii, vom face o sută. Vom deschide o expoziție. O expoziție de fotografii cu aspecte de la expoziția de rezerve interne. Nu una. Putem deschide zece expoziții, în zece orașe diferite. În București, putem deschide două, ca să evităm aglomerația. Să cunoască toți realizările noastre în materie de economie, să ne felicite alții înaintea celor de la minister. Să le pară rău că nu ne-au evidențiat la vreme!

Responsabil al expozițiilor de fotografii am fost numit tot eu. Dar înainte ca ele să fie inaugurate, s-a întimplat ceva care a

I. AVIAN

Din jurnalul bunicii

Am primit la redacție vizita unei tinere studente la Institutul de teatru, Irina P. Mi-a înmînat un teanc subțirel de hîrtii cu paginile dinții vechi, galbene, și mi-a vorbit stîngherită:

- E o frîntură din jurnalul bunicii. Citit! Dacă vă interesează, publicați-l. Bătrînica n-o să se supere...
 Îl reproduc întocmai:
 15 IANUARIE 1936. Am trîdit o viață întreagă, mi-am sacrificat tinerețea pentru ea, pentru singura mea fiică, Marioara. Și astăzi, poftim răsplată! M-a făcut de batjocură în tot cartierul! În tot orașul!... Mîe și rușine să merg pînă la piață să cumpăr de-ale gurii. De trei zile eu

și Marin, tatăl ei, ne-am însculat în casă și mîncăm din conservele pregătite pentru iarnă. O fată cuminte, cîntă, studentă la Litere, și uite de cine a găsit să se îndrăgostească! Auzi dumneata pacoste pe bătrînețele noastre! Din 100 000 de tineri citi trăiesc în București: 30 000 funcționari, 20 000 meseriași, 15 000 intelectuali, 25 000 liberi profesioniști, și s-a năzărit dumneae să se îndrăgostească tocmai de un actor! De unul care seară de seară repetă pe scenă ca un papagal ce scriu alții, ca să clupească un ban!... Ah, doamne-dumnezeule, mai bine cutremur, potop!

15 FEBRUARIE 1936. Am aflat din gura unei vecine o veste nenorocită. Marioara se întîlnește adesea pe ascuns cu măscăriciul. Ieri a zărit-o pe la nouă seara, fiindcă ziua măscăriciul avusese matineu. Am luat-o cu binșorul, apoi cu repejorul, apoi a venit tată-

că-su și a luat-o cu măturoiul, citi îi ea de studentă și de domnișoară.

În camera Marioarei am făcut o descoperire uluitoare: în locul pozei „Napoleon la bătălia de la Waterloo”, atîrnată acolo încă din clasa a III-a de liceu, am găsit fotografia actorului. Se ultia măscăriciul la mine și-mi zimbea, nepricopsitul. Purta o haină neagră. Am aflat după aceea că o împrumutase cu ora de la magazinul „Închirlem haine pentru nunți și gineri”. Pantofoii nu știu de unde i-o fi luat că era fotografiat bust. Ce-i drept avea o dantură ca perlele. Nici nu-i de mirare. Cum să n-ai asemenea dinți cînd n-ai ce mesteca cu ei. M-a cuprins un soi de dispreț imbinat cu milă, și am întors fotografia cu chipul spre perete. Negru am văzut înaintea ochilor! Pe verso era scris: „Împreună zi de zi”. Am arătat fotografia lui Marin și am pornit s-o urmărim pe Marioara împreună zi de zi.

15 MAI 1936. Zădarnic. Marioara îl iubește pe măscărici. Poftim ce meserie își alege un om. Actor de teatru. Barem dacă ar vinde programe n-aș avea nimic împotriva. Aș fi liniștită că are omul o meserie sigură. Am amenințat-o pe Marioara că n-o mai primim în casă dacă se mărită cu ăla... mîe și rușine să-i pronunț profesia... cu actorășul, cu nemincatul. Mi-a răspuns fata c-o să doarmă în cușca suflerului. Ca la menajerie! În cușcă! Fiindcă nici măscăriciul nu are adăpost. Doarme azi aici, mîine colo, și chiria mare și trebuie plătită pe un an înainte, iar-el n-a luat salariu pe un an în urmă. Cine să-i plătească? Molière, Shakespeare, Goldoni? Pe el îi joacă! Dar și el frater: dacă ăștia nu-i plătesc, n-are decît să-și caute alți patroni.

15 IANUARIE 1937. Marioara se mărită cu flămîndul. Toată familia e în panică. Plîngem prin rotație: ba eu, ba tatăl ei, ba mătușile, ba unchii. Parcă ne aflăm la Zidul Plîngerii. Marin, sărmanul, i-a spus limpede: - „Marioară scumpă, dracu să te ia! Zvîrli cu noi în obrazul familiei. Eu nu glumesc. În clipa cînd o să fii cu el în fața altarului, sau mă împușc sau fug în America!”

15 MAI 1937. Flămîndul e în turneu pentru două luni. E fericit,

întors tot planul pe dos. Ne-a răspuns ministerul. Nici nu ne-a felicitat, nici nu ne-a laudat, ci pur și simplu ne-a cerut să-i comunicăm în scris ce cantitate de materie primă s-a economisit prin folosirea acestor rezerve interne.

- Eu am spus de la început că trebuie să dăm totul la topit! I-am atras atenția directorului.

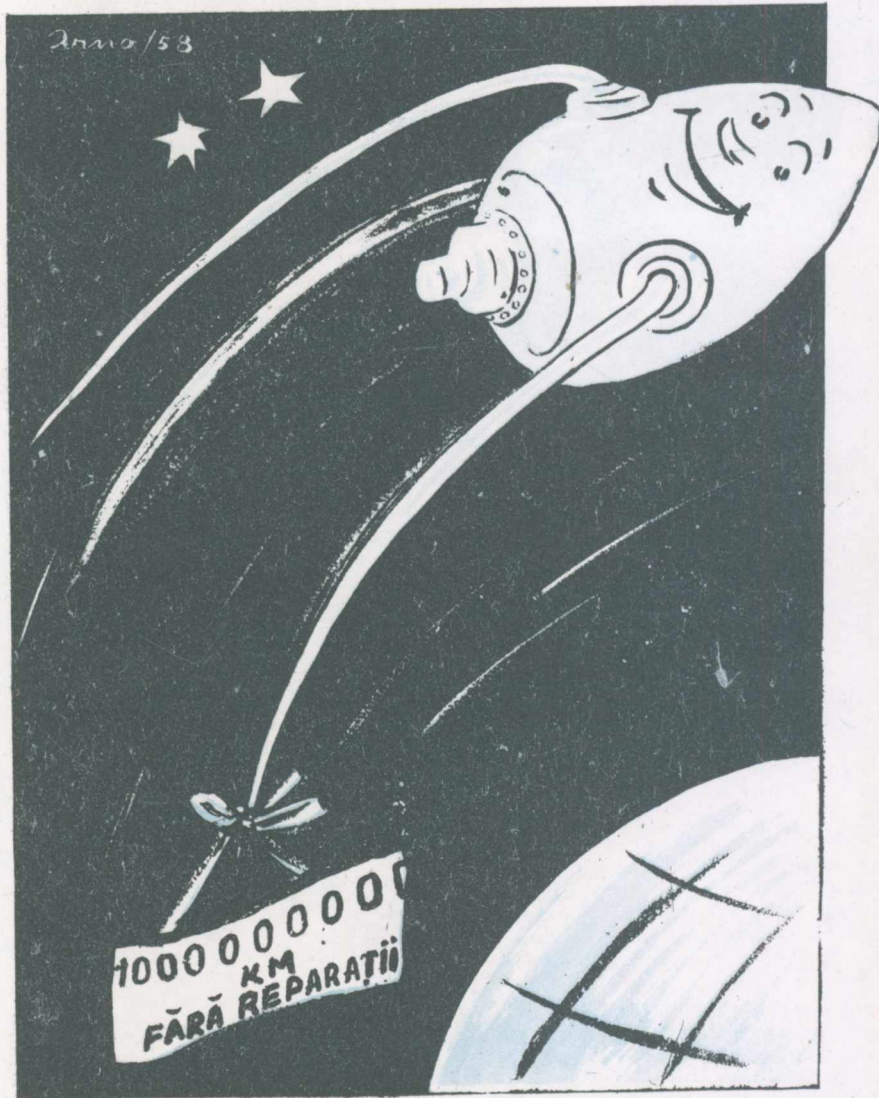
- Dacă am fi topit totul de la început, de unde ar mai fi aflat ministerul această realizare a noastră? Expoziția și-a avut rolul ei. Acuma însă e altceva, dacă cere ministerul, vom topi exponatele. Asta înseamnă că vom economisi două tone de materie primă. Ce facem cu acest material?

- Eu zic să-l restituim centralei.

- Ca să profite centrala de economiile noastre? Să n-avem o rezervă? Niciodată! Materia primă economisită o vom aduce aici, în birouri, o vom sorta, o vom aranja, o vom eticheta. Ești responsabil cu această acțiune. Cel mai bine e să deschidem o expoziție cu materia primă economisită.

În curând, materia primă nu va mai fi materie primă. Vor fi exponate. Va fi expoziție. Directorul spune că vom fotografia negreșit expoziția și vom trimite fotografiile la minister și la ziare, ca să ne evidențieze și să ne popularizeze. În mijlocul fotografiilor voi sta eu. Dacă cumva ministerul nu ne va evidenția, poate vom mai deschide o expoziție cu fotografiile reprezentând aspecte de la expoziția de materie primă economisită. Între timp, poate se vor mai descoperi și alte rezerve interne. Acestea trebuie valorificate la rindul lor. Ce vom face cu ele? Firește, am putea deschide încă o expoziție a rezervelor descoperite de noi. Am putea însă să le dăm de la început la topit. Cum e mai bine? Iată o dilemă din care, deocamdată, nici măcar directorul nu știe să iasă. Trebuie să-l ajutăm noi. Poate îl ajutați și dumneavoastră. Dacă aveți cumva vreo idee, vă rugăm să ne scrieți pe adresa întreprinderii noastre.

P. S. Dacă aveți mai multe idei, vă rugăm să ni le comunicați pe toate. Ele vor fi selecționate. Cele mai bune, vor fi puse în rame și trecute într-o carte de aur. Prin ele, aveți șanse să deveniți și dumneavoastră celebri, căci sintem hotărâți să deschidem o expoziție cu cele mai bune răspunsuri pe care le vom primi.

Desen de E. Arno

spune Marloara, pentru că două luni va dormi în tren și scapă de chirie. I s-a dat un rol principal de foarte mulți; rolul mustrului cărui l se servește dulceață de coacăze și patru biscuiți, așa că economisește masa de seară. Joi și duminica e chiar sătul, fiindcă joacă și matineu.

Într-un „post scriptum” măscăriciul își arată amărăciunea deoarece impresarul i-a pus alternativa: ori îi scade săptămânal contravaloarea unui borcan cu dulceață de coacăze și a unui kilogram de biscuiți, ori își aduce recuzita de acasă. În unele orașe au introdus în plesa clasică și muzică de dans să atragă la teatru și pe melomani. În pauză se dansează. Păcat de talentul lui, suspină Marloara.

15 IULIE 1937. Ura! În cele două luni am izbutit să-i scoatem Marloarei gârgăuni din cap. Mîine se căsătorește. Viitorul soț e contabil la un teatru. N-avem nimic împotriva teatrului, dacă e contabil. 1938. Marloara a născut o fetiță. Irina. Leită contabilul.

1956. Iată-ne la o nouă premieră. Toată familia laolaltă. Nu mi-aș fi închipuit vreodată că voi îndrăgi atât de pasionat teatrul. Se prezintă o comedie. Rid cu poftă. Marin își șterge lacrimile și se sufocă de atîta ris. Irina la fel. Marloara arată spre scenă și mi șoptește: „Îl vezi? E măscăriciul!”... Frîng brusc hohotul de ris și înghit trei noduri odată... Marloara continuă cu ochii umbrîți: „E decorat”. Înghit alte două noduri... Ce plesă antipatică! Ce interpretare stupidă! Ah, și nodurile astea... Ba nu, nu e adevărat, de ce să mint? E formidabilă comedia! Și interpretarea e admirabilă! „E grozav măscă... măscă... mă... mă Marine, hai potolește-te, dudule toată sala de hohotele tale. Și tu cine-i ăla?” - „Ha, ha, ha! Cine e?... Ha, ha, ha!” - „E măscăriciul!” - „Cine, mă femeie? Ha... ha... hai să plecăm...”

1957. Aproape săptămînal vedem un spectacol. Azi am fost din nou la teatru. Ce interesantă, profesia de actor! Ce oameni plăcuți! Din subiectul citit în program am reținut un singur amănunt: sub numele măscăriciului cinci cuvintele scrise mărunt: „Laureat al Premiului

de Stat”. În pauză vorbeau cîțiva despre el și despre succesul obținut la Paris... Și cînd te gîndești că de nu m-aș fi dovedit atât de incoruptibil acum 20 de ani, azi mi aducea gînerile o rochie din import de la Paris. I-am istorisit întîmplarea lui Marin și m-a consolat. Cîcă rochiile se găsesc și la „Romarta”. Rochii da, dar gînerii ca ăștia?...

În a doua pauză aceeași spectator vorbeau iar despre măscă... despre el, pomenind și numele unui orașel: Veneția. Ah! Ce soacră cosmopolită aș fi fost! Regretele mi-au copleșit inima și mi-am adus aminte de o zicală: „Să vezi Neapole și apoi să mori... de necaz”.

În hol, la teșire, m-am întîlnit față în față cu fotografia lui; în ramă, iar suridea. N-am mai întors poza cu chipul spre perete. Acum barem are motiv să zîmbească.

15 SEPTEMBRIE 1957. La noi acasă e mare emoție. Nepoțica noastră Irina se prezintă astăzi la examenul de admitere în Facultate. Nu la Litere, la Institutul de teatru! Și cînd mă gîndesc că de n-aș fi fost atât de incoruptibil acum 20 de ani, azi, în comisia de examinare ar fi fost chiar tatăl ei!... Ce sint eu vinovată? Pe atunci nu se ducea muncă de lămurire! El în comisia de examinare! Măscăriciul! Ex-măscăriciul! Nu zic, și contabilul e un soț ideal și un tată drăgăstos, dar face parte numai din comisii de expertiză. Și numele său figurează doar pe statele de salariu!

Marine, Marine, de ce te-ai împotrivit atunci? Ah, de-aș fi avut eu pe vremea aceea drepturi egale!...

15 FEBRUARIE 1958. E sîrbătoare în casa noastră. Se căsătorește Irina. O clipă... țertăți-mă, lacrimile îmi împăienjenesc ochii. Se mărită Irina. De nu mi-ar fi teamă că vești socoti sfîrșitul jurnalului meu drept final de operetă, v-aș mărturisii și cine e tovarășul ei de viață. Un băiat cu meserie de aur: student în anul III la Institutul de teatru. Fiul măscăriciului!...

Carevasăzică, pînă la urmă tot ne-a intrat în familie de măscă... cuscru!

Ah, unde mi-e battista, Marloaro?

Intimitate absolută

După cum se știe, Uniunea Sovietică a realizat prima centrală electrică atomică, iar în prezent construiește o nouă asemenea instalație de proporții uriașe.

Iată însă că, în această privință, nici Statele Unite nu se lasă mai prejos. Ziarele occidentale au anunțat într-adevăr de curând că și în S.U.A. se va construi o centrală electrică atomică. Nemaiputând fi însă prima din lume și neavând nici proporții care să-i asigure, măcar în acest sens, intimitatea, centrala atomică americană va avea totuși un „atu” imbatabil față de cea sovietică: ea va fi — după cum anunță cu titluri de o șchioapă presa de peste ocean — „Prima centrală atomică particulară din lume”!

În privința asta, nimic de zis: presa americană se dovedește (în chip excepțional) și sinceră și bine informată (după cum se știe într-adevăr în Uniunea Sovietică nu se mai constituie întreprinderi particulare de vreo 40 de ani!).

Statele Unite dețin, așadar, în acest sens, o supremație deplină! Se poate garanta chiar, în chip absolut, că în ce privește caracterul particular al întreprinderilor, din partea Uniunii Sovietice și a lagărului socialist în general nu va exista niciodată primejdia unei concurențe pentru „lumea liberă”.

Pierderile patronilor

De curând ziarul reacționar francez „L'Aurore” se vâlcărea în legătură cu... numărul crescând al accidentelor de muncă!

Fiiți pe pace, însă! Aceste lacrimi nu sînt dedicate miilor de morți și schilozii rezultați din aceste accidente. Jalea ziarului citat e datorită faptului că: „Într-un an, accidentele de muncă fac să se piardă pentru producție mai multe zile de lucru decît grevele din zece ani!”

Dacă înlocuim cuvîntul *producție* cu acela (evitat cu o discreție lesne de înțeles de către „L'Aurore”) de *patroni*, devine clar de ce ziarul cu pricina, organ al cercurilor de afaceri, deplînge marile pagube produse de accidentele de muncă.

Firește, „L'Aurore” nu suflă o vorbă despre cauzele acestor accidente, nici despre mijloacele de a le înlătura. Căci, la urma urmelor, pentru patroni e totuși mai puțin costisitoare pierderea orelor de producție de pe urma accidentelor (chiar dacă e vorba și de pierderea unor vieți omenești!) decît înlocuirea utilajelor uzate și asigurarea instalațiilor de protecție...

Iată de ce „L'Aurore” se mulțumește să deplîngă cu candidă înduioșare

„fatalitatea” accidentelor, uriașele pagube pentru producție, adică, în fond, pentru patroni...
Cu alte cuvinte: „bieții patroni!”...

Arena electorală

Nu de mult, într-unul din orașele Pakistanului, a avut loc un soi cu totul inedit de alegeri. Cel doi candidați pentru locul de consilier municipal al orașului Kamonki, domnii Shaikhramzan și Chaudhrinazir au hotărît să tranșeze rivalitatea lor electorală într-un chip mai simplu și mai operativ decît prin vot. Într-adevăr, ca urmare a unui angajament solemn semnat de amîndoi, cei doi candidați, ca niște adevărați eroi de poveste orientală, s-au luat la trîntă în fața miilor de alegători, convocați anume, urmînd ca învingătorul să ocupe de drept scaunul de consilier.

Nu se știe încă ce legătură poate fi între vrednicia de luptător și capacitățile de gospodar municipal ale domnului Shaikhramzan, învingătorul originalului competiții electorale, care a fost purtat în triumf cu surle și tobe de-a lungul orașului.

E cert însă că noul consilier municipal și-a cîștigat locul prin luptă dreaptă și cinstită. Ceea ce nu se poate spune cu privire la multe din sufragiile obținute prin dubioase lupte de culise, sforări și „aranjamente”, sau pur și simplu, „lovituri pe la spate”, de către unii „aleși” ai regimurilor parlamentare din „lumea liberă”...

Nu mai puțin, cei doi candidați din Kamonki trebuie felicitați și pentru o încheiere justă aplicare a... „politicii de pe poziții de forță”, care poate servi drept strălucit exemplu multor înfierbîntați amatori de senzații tari din diferite cabinete diplomatice și militare de dincolo de ocean...

ION CĂLIMARĂ

In vederea realizării Conferinței la înalt nivel, zi de zi se ridică tot mai multe voci care cer schimbarea politicii occidentale de pe poziții de forță și pretind demiterea lui J. F. Dulles, inspiratorul acestei politici (ziarele)

OPINIA PUBLICĂ MONDIALĂ: — Hei, cît timp crezi că ai să ne mai barezi drumul ?

Din zona dolarului • D

Sputnicii și alinarea suferințelor

De la apariția celor doi sputnici sovietici pe cerul planetei noastre, presa mondială a înregistrat o înfîntare de păreri cu privire la această biruință a genului uman, exprimînd toate stările de spirit posibile, de la entuziasm pînă la ură, de la speranță pînă la deznădejde, de la reverie pînă la coșmar, de la admirație pînă la ciudă etc.

Iată însă și părerea unui ziar catolic occidental, care pare să fie printre cele mai originale:

„Sputnic s-a născut în chip destul de elegant dintr-o rachetă pufoasă (sic!). Experiența este într-adevăr elegantă, dar ea rămîne totuși teribil de mecanică! Uitați-vă în schimb la pruncul care abia s-a născut: nu e un fenomen înfîntat mai frumos?... Ce vra să zică un sputnic în raport cu veșnicia?... Cei ce suferă nu vor fi mîngiați sau îmbărbătați prin apariția lui; cei cu sufletul chinat nu vor fi alinați; muritorii nu vor afla în el un temel de speranță”.

Cine va sta la gînduri să recunoască împreună cu ziarul catolic, că, într-adevăr, un prunc nou-născut intruchipează o frumusețe supremă, incompa-

Din zona dolarului • D

...ÎNȚEPENIT LA S

Desen

Din zona dolarului • D

zona dolarului • Din zona

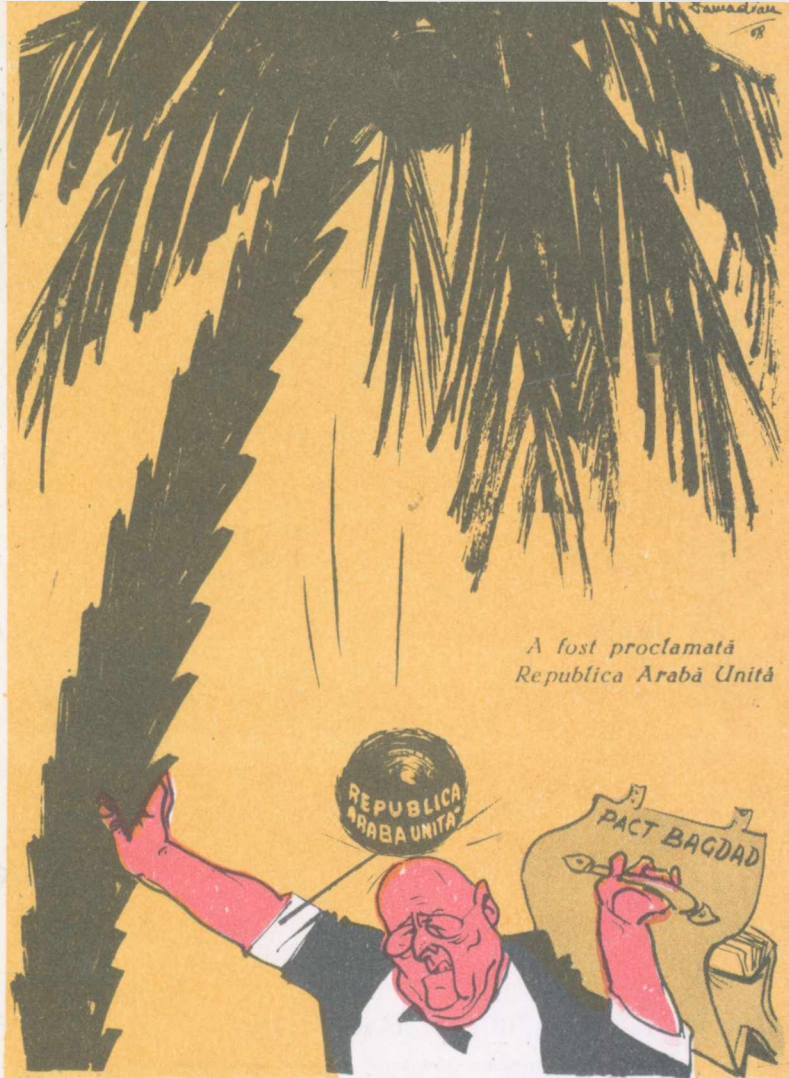
...aceea, deosebită și înaltă și
 așterii sateliților artificiali?
 ștevește însă „alinările” și „im-
 ile” pe care nu le-au adus în
 itnicii, ele sînt, se pare, mult
 eroase decît le indică ziarul
 trădător, după cum s-a sta-
 il aștri n-au reușit, prin apa-
 , să aline nici durerile rebele
 l, nici gusa endemică, nici
 siatică și nici chiar cazurile
 de obscurantism fanatic (deși
 stă ultimă maladie, el au adus,
 : cazuri mai puțin grave, ame-
 simptoare!). N-au adus de a-
 i sputnicii nici un fel de temel
 înță nici celor bolnavi de boala
 ită sub numele de „world lea-
 ” (dominația mondială), nici
 , pregătindu-și trupele de o-
 pentru lună și alte planete,
 entează cu înfrigurare diferite
 (din păcate mai puțin „puioa-
 ire după ce, în repetate rin-
 i explodat la sol în chip foarte
 elegant”, ca niște tribombe
 l, au izbucnit, în fine, să nască
 uscui pui de satelit (incerca-
 a lansa pe al doilea s-a soldat
 rezultatele tradiționale: Van-
 a făcut „poc!” și s-a culcat pe o
 b forma unui maldăr de flare
 l.
 icli au adus, în schimb, uma-
 ntregi urlașe, tulburătoare te-
 le speranță în victoria din ce în
 leplînă a omului, asupra naturii,

...asupra întinericului și mizeriei, asupra
 fricii și morții, adică, în ultimă în-
 stanță, asupra veșniciei. Temeluri de
 speranțe pe care genul uman le cre-
 ază și le sporește neîncetat, de mi-
 lenii, în ciuda disprețuitoarei strim-
 bături metafizice pe care o opune,
 astăzi, ziarul citat, și a intoleranței
 sălbătice a colegilor săi medievali
 care le-au ars pe rug pe un Giordano
 Bruno și le-au ingenunchiat în umilință
 pe un Galileo Galilei. Cit privește
 sputnicii, cei care au fost, cei care
 sînt și cei care vor veni, ziarul ca-
 tolic va trebui să admită că vechea
 formulă cutezătoare a lui Galileo e
 deplin valabilă și pentru ei; deși sînt
 „teribil de mecanici” și, în ciuda ra-
 portului lor cu „veșnicia”, și în ciuda
 strimbăturii metafizice a unor deza-
 măgii, el totuși se mișcă!

...În legătură cu asta, e însă cazul să
 ne întrebăm: sînt oare desele expe-
 riențe nucleare ale Statelor Unite și
 Angliei sau patrulele bombardiere
 lor americane cu încărcătură H, mai
 puțin „mecanice” și, poate, mai „ele-
 gante”, încît ziarul catolic de care ne
 ocupăm nu găsește necesar să pro-
 testeze împotriva lor? Sau ele oferă
 poate niscăiva „alinări” și „temeluri
 de speranță” unora?...

...Oricum, sinistre alinări și deșarte,
 nebune temeluri de speranță!...

• GEO DUMITRESCU

A fost proclamată
 Republica Arabă Unită

DULLES: — Pică prost!

Desen de Cik Damadian

zona dolarului • Din zona dolarului • Din zona dolarului

De-ale lor

Deosebire

- Jules, răspunde-mi, care e deose-
 birea între un fulger și ajutorul ame-
 rican?
- Nu știu...
- Fulgerul se vede, dar nu se aude,
 ajutorul american se aude, dar nu se
 vede...

La Paris

JUDECĂTORUL: Soldat François
 Durand, ești acuzat că ai dezertat de
 pe frontul din Algeria. De ce te-ai
 întors de acolo?

ACUZATUL: Dumneavoastră mă
 întrebați de ce m-am întors, iar eu
 vă întreb de ce m-ați trimis...

Între ei

- Noroc, Johnny.
- Salut, Tomy. |
- Ai auzit?
- Ce?
- Ce noroc l-a lovit pe James? |
- Zau?
- Da. A deschis o bancă.
- Cu capital mare?
- Nu, cu chel țipse.

Pe Broadway

- Billy, cunoști un joc de societate?
- Bridge.
- Altul mai nou.
- ??
- Dragostea de petrol.
- Păi ce, dragostea de petrol e joc
 de societate?
- Fără. E jocul societății „Oil
 company”...

Joc după timp

Pe o stradă din Paris, un grup gă-
 lăgios de copii se joacă. Un trecător
 mai în vîrstă, trece și se oprește, pri-
 vindu-i cu luare amînte.

- Ce joc e ăsta, copii?
- Ne jucăm de-a francul francez,
 răspunde un puști mai răsărit.
- Și cum e jocul ăsta?
- Simplu: ne luăm cu toții la bătăle,
 și cine lese cu capul spart acela e
 francul francez...

Cultură

- Domnule Stewart, ai vizitat într-
 adevăr toată Italia?
- De la un capăt la celălalt, stîmată
 doamnă.
- Și e adevărat că are forma unei
 cizme?

În patru rînduri

Expertii navali occidentali se
 plîng că Statele-Unite livrează
 adesea vase curățitoare de mine,
 la un preț exagerat:

*Prețul este mult prea mare
 Au spus dumnealor, discret.
 Astea sînt curățitoare
 Nu de mine... de buget!...*

Neînțelegeri tot mai evidente
 au loc între partenerii așa-zî-
 sel „plețe comune”:

*Azi adeoărata față
 Foarte bine le-o vedeli:
 Cînd e vorba despre piață
 Cearta-i ca-ntr-o precupeți...*

Din cauza deprestiunii econo-
 mice, în S.U.A., vînzările, ac-
 țunile și salariile dau înapoi:

*Pentru ei n-us lucruri noi:
 Nimeni nu îi mai dezmințe...
 Azi dau toate înapoi,
 Numai criza dă-nainte...*

În urma tot mai numeroaselor
 accidente, autoritățile engleze
 au luat noi măsuri pentru re-
 glementarea circulației:

*Cert, măsura ar fi bună
 Dar precum se-aude șoapta
 Au dat ordin să se pună
 Doar săgeți cu... „Tineți dreapta”.*

zona dolarului • Din zona dolarului • Din zona dolarului

Fațada casei

Cine trece prin dreptul clădirii din strada Romulus nr. 66 (București, raionul Tudor Vla-

dimirescu) are o neplăcută surpriză: constată că se află în fața unui imobil-model. Un... model de felul cum nu trebuie

maltratat un imobil de către locatarii săi.

Ușile, care au fost chipurile din fier forjat, sînt scoase din țîțni, geamurile acestor uși sînt sparte, - neglijența, dezordinea și murdăria atrag atenția și indignarea trecătorilor.

Halul acestei clădiri, cu ușile scoase din țîțni, reușește pînă și pe cel mai pașnic privitor... să-l scoată din țîțni.

Cu ciocanul

La întreprinderea „Energoutilaj” din București e utilizată la spartul fontei o sonetă uzată, care mereu se defectează. Abia reparată de cîteva luni, tot în urma unei sezișări a „Urzicii”, - acum e iarăși stricată. Și, iarăși, în această întreprindere, fonta e spartă, manual, cu ciocanul.

Ca să rezolve definitiv această situație intolerabilă, conducerea acestei întreprinderi așteaptă pesemne să mai fie... ciocănită mult, prin presă.

Alo, „Răsăritul“!

La cooperativa de încălziminte „Răsăritul” din București, calea Călărași, a fost instalată - exact, acum un an - o stație de radio-amplificare, prevăzută și cu un microfon, care era foarte util, între altele, pentru comunicări în secții. Dar, imediat după instalare, s-a defectat microfonul, iar conducerea cooperativei și responsabilul administrativ nu s-au mai oboșit să-l repare.

La „Răsăritul” nu se mai fabrică încălziminte „cu scîrț”, dar spiritul gospodăresc... scîrțite.

Disciplină și calitate

Veste bună: la cooperativa „Răsăritul”, disciplina în muncă s-a îmbunătățit, iar calitatea produselor a sporit.

Singurul salariați care n-au aflat încă această... veste sînt tovarășii: *Budiș Ion* (care, deși e normator, întîrzie fără... normă și lipsește nemotivat), *Năstase Dumitru* de la secția „Inchis risuri” (care tot mai vine uneori beat și își înjură colegii), *Dincă Ion*, de la secția tălpuț, care face tocuri proaste, și *Ologeanu Andrei* care trage pe capul un pantof mai mare și unul mai mic.

Dacă-l cheamă Ologeanu crede că poate să ne... ologească?

Ce înseamnă I. E. C.

Cînd își îndeplinește conștiințios angajamentele, I. E. C. înseamnă „Întreprinderea pentru Expedierea Coletelor”.

Printre clienții față de care I. E. C. are angajamente se numără și cooperativa „Răsăritul” din București, din produsele căreia a trebuit să expedieze recent 700 de perechi de încălziminte la U. R. C. M. Suceava și 300 de perechi la U. R. C. M. Craiova.

Dar, în loc să ridice marfa la termenele convenite, I. E. C. a ridicat-o pe aceea pentru Suceava după 15 zile, iar pe aceea pentru Craiova după 10 zile.

Aceste întîrzieri în ridicarea și expedierea mărfii duc la blocarea fondurilor cooperativei, la blocarea cu lazi a curții întreprinderii și la întîrzierea distribuirii mărfii pe piață.

Cînd procedează așa, I. E. C. înseamnă „Întreprinderea pentru Enervarea Clienților”.

Țevi indoite

Întreprinderea „Manotehnica” din București are un plan de colaborare cu uzinele „Fero-Email” din Ploiești. În virtutea acestui plan, întreprinderea din București trimite celei din Ploiești... țevi drepte, ca să i le îndoie, și apoi să i le retrimită spre a le folosi la ce-i trebuie.

Dar tovarășii de la „Fero-Email” obișnuiesc să restituie mai puține țevi decît primesc. Dacă, de exemplu, primesc 200

de țevi drepte, ei restituie numai 150 de țevi îndoite, iar pentru restul trimis... pretexte.

Intrucît la „Manotehnica” încă nu s-a descoperit metoda prin care să se poată înlocui țevile cu pretexte, se cere întreprinderii „Fero-Email” să îndoie țevile și să-și îndrepte atitudinea. Cu alte cuvinte, în modul de colaborare cu alte întreprinderi, „Fero-Email-ul” trebuie să schimbe (mano) tehnica.

C. COSTACHE

FUGĂ DE RĂSPUNDERE

- Șeful e bolnav, semnați în locul lui aceste hîrtii...
- Du-te la contabil, nici eu nu prea mă simt bine!

Desen de E. Șukaev (din „Krokodil”)

„URZICA“

AJUTĂ

Semnalându-ne de către cititori și corespondenți voluntari felurite neajunsuri în unele localități și sesizând la rândul nostru forurile cuvenite, acestea ne-au răspuns, comunicându-ne măsurile de îndreptare luate. Deci „Urzica“ ajută...

Selecția gestionarilor

Gestionarul cooperativei din satul Murta (comuna Dobrești, raionul Gura Jiului) vindea unele mărfuri cu suprapreț (zahărul de 9,90 lei kilogramul cu 10,50 și bateriile de lanternă de 3,75 cu 4,75), dar nu se îngrijea să fie totdeauna la cooperativă gaz lampant.

Pentru că era necinstit și... ardea gazul, gestionarul a fost înlocuit.

Prestigiul ștampilei

Tovarășul Popescu Constantin, secretarul sfatului popular al comunei Ușurei (raionul Drăgășani), proceda cam... ușurel: trimitea omul de serviciu să-i aducă de prin sat băutura, la sfat. Ca să-i convingă... autoritar pe cetățenii săi „elbereze“ o jumătate de litru de țuică, le trimitea bilet iscălit și... ștampilat.

Fiindcă abuzul de funcția sa și de ștampila sfatului, tovarășul secretar a fost sancționat de forul raional cu „muștrare scrisă“. Sancționarea i-a fost comunicată cu... ștampilă în regulă.

Restituirea crăcițel

Contabilul-șef Grosu Corneliu luase de la magazia centrului mecanic Tecuci, în februarie 1956, și nu mai avea de gând să le restituie... o pătură de lână și o crăciță de 40 de litri.

La ce i-o fi folosit coșogea crăcițoiului în care s-ar putea găti pentru un regiment, greu de știut.

Sigur este că, trebuind să restituie lucrurile însușite abuziv din magazia întreprinderii, a putut constata că... pătura de învîrteală nu ține de cald.

Sancționarea abuzivilor

Mazilu Gheorghe, ca șef al ocolului silvic R. Vilcea, se purta cu subalternii... ca-n pădure:

li concedia, li reangaja și-i retrograda, după cum i se abătea (ca pe brigadierul Dinescu Mihail, pădurarul Zdircea Ion, ing. Popescu Gh. și Poenaru Gheorghe) sau li insulta, li bătea ori li amenința cu bătaia (ca pe mecanicul-șef Pirvu Constantin, maistrul Preoteasa Traian, gestionarul Stan Marin și șeful de coloană-șef Cernătescu Ion).

Pentru aceste fapte și pentru încă altele, forul superior (Departamentul silviculturii) l-a sancționat pe șeful de ocol silvic Mazilu Gheorghe cu „retrogradarea pe termen de trei luni în funcția de maistr silvic“.

Adică, în alți termeni, șeful Mazilu a fost... pe timp de trei luni... mazilit.

Evacuarea orzului

În biblioteca din comuna Iacobeni (raionul Agnita) sfatul popular comunal depozitase niște orz, încît biblioteca nu mai putea funcționa.

Sesizînd această situație forul superior, sfatul popular raional, - „Urzica“ n-a stricat... orzul. Sfatul raional ne înștiințează că orzul a fost evacuat din bibliotecă și ea poate acum să funcționeze.

Ocotirea păstrăvilor

În nr. 19/1957 al revistei, în articolul „Urzica la pescuit“ au fost criticate unele neglijențe de la fabricile de cherestea „Dorna Foresta“ și „Bernath Andrei“ din Vatra Dornei, al căror personal depozita pe malul Bistriței sau chiar arunca direct în rîu rumeguș și gunoale,

primejdindu-se astfel rarele sorturi de pești din acest rîu: los-trițele și păstrăvii.

Drept urmare, sintem înștiințați că la cele două fabrici de cherestea „s-au luat măsuri severe spre a nu se mai repeta aceste lucruri“.

Nici nu se putea altfel. Fabricii cu... cherestea.

Program LA O FALSĂ PIESĂ DE TEATRU

FĂRĂ PROLOG, FĂRĂ EPILOG, FĂRĂ MONOLOG ȘI FĂRĂ DIALOG

DE ... și Popescu

IN ROLUL
PRINCIPAL

JUNELE PRIM

Titularul rolului

Dublura

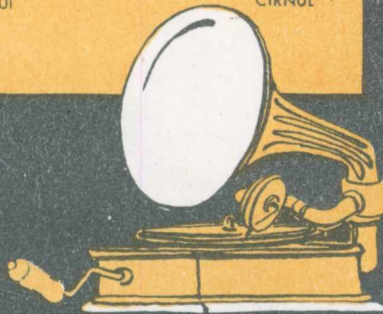
Inegalabila
interpretă
în rolul
JULIETEI
în ultimii
30 ani

IN ROLUL CALULUI

CÎRNUL

CORUL ȘI ORCHESTRA TEATRULUI

MAESTRU DE LUPTE

POMPIER

MAESTRU DE LUMINI

COSTUME

MAESTRU DE SCRIMĂ

REGIA DE CUISE

DECOR DIN ACTUL III

Locuri nenumerate

Căsuța cea nouă

SPECTACOLELE ÎNCEP FIX LA ORA 7⁰⁵ X⁵ X⁰ 8

Desen de A. Poch

Desen de C. Cazacu

— Îmi dai voie, Popescu... flautist!

PETRE POPA

EPISTOLA DIN LUMEA UMBRELOR

O singură dorință mai am: ca după moarte
Să oăd ce spune-un critic de singura mea carte
In cronici și eseuri mai mult decît saavante:
„Ce versuri inspîstrate! Ce emoționante!
„Ce realism! Ce forță! Puternic! Colosal!
„Deschizător de drumuri pe plan universal!
„De mai trăta săracul, să zicem, un deceniu,
„Ar fi putut s'ajungă fărăndoială gentu!”

(Cît am trăit, același animator confrate
Trecînd pe toți, pe nume, în studii și tratate,
Cînd ajungea la mine în grabă mă numea:
„S.a.m.d.” „și alții,” sau scurt: „etcetera!”)
O, de-mi spunea de-atuncea că am și eu un dram,
Că am o frîmătură din harul cel dîoin,
Atît de grabnic, doamne să mor nu mănduram
Ca să rămînă-n lume... un gentu mai puțin!

I E R O N I M G A L U Ș C A

de IMRE FÖLDES

În zadar am încerca să căutăm numele lui Ieronim Gălușcă prin enciclopedii și dicționare, nu l-am găsi nici în ruptul capului. Acest fapt este instructiv de înțeles, căci omul n-a declarat războaie, n-a scris poezii, n-a inventat nici măcar o brichetă electronică, deci n-a comis nimic important ce l-ar învrednici ca numele să-i fie eternizat pentru generațiile viitoare. Numele lui Ieronim Gălușcă nu figurează decât în registrele Biroului Populației, precum și pe statul de salarii al Cooperativei de producție meșteșugărească pentru largitul găurilor la macaroane „Înainte”.

Dar putem afirma oare după această scurtă caracterizare că-l cunoaștem pe eroul nostru? Citiuși de puțin. Nici măcar biata Ruxanda Slănină, văduva răposatului macagiu Stan Slănină, nu poate afirma acest lucru, deși de opt ani încheiați face cu conștiincțiozitate serviciul de menajeră în garsoniera lui Gălușcă. Căci ce a putut afla ea în decursul acestor opt ani? Mai nimic. Că este un om ordonat, punctual, că nu suportă nici cini și nici psicile, că nu primește musafiri, că se culcă devreme și se scoală devreme, în sfârșit că plătește regulat salariul convenit și că în fiecare sâmbătă se duce la Bala centrală.

Sau poate bătrînul Iancu, tutungiu, ar putea să ne spună ceva despre viața lui Ieronim Gălușcă? Aș! Nici nu face să-și pierzi timpul. Bătrînul Iancu nu ne-ar putea spune altceva decât că eroul nostru cumpără în fiecare zi cîte zece țigări Mărășești, iar dimineața cîncisprezece și că de fiecare dată ține să-i împărtășească presupunerile sale - de multe ori verificate - despre timpul probabil.

Atunci cine ar fi în măsură să ne dea relații despre eroul nostru? Poate vecinii sau colegii săi de birou? Desigur, fiecare dintre ei ne poate relata cîte un amănunt, dar nici unul nu ne poate spune un lucru esențial, emoționant.

După cum se vede, nimeni nu știe nimic esențial despre Ieronim Gălușcă. Iar în asemenea condiții nu e de mirare că la un moment dat lumea a început să vorbească.

- Căci tovarășii - a declarat cu cîteva luni în urmă Ion Fierăstrău, referent la secția de facturare, stînd de vorbă cu colegii săi - nu trebuie uitat faptul că acest Gălușcă, după cum știți cu toții, în fiecare dimineață se prezintă precis la opt fără cinci la secretariat ca să semneze condica. E clar că aceste cinci minute sînt calculate cu premeditare. Vă întreb, tovarășii, ce urmărește el prin aceasta?

- E clar, a intervenit Babote grăsunul. E împede: e un arivist.
- Așa e, își spunea părerea și Hălăceanu. E un carierist. Acest tip suspect încearcă să-și cîștige merite nemeritate în fața superiorilor.

- Și ați observat prin ce uneltiri reușește să pregătească la timp situațiile? a întreat din nou Ion Fierăstrău, rotîndu-și privirea în jur.

- E ceva putred în Danemarca, trăgea concluzia grăsunul Babote și în numele celorlalți. - Trebuie să fim cu ochii în patru!
Dar campionii în lărgitul găurilor la macaroane n-au fost atît cu ochii în patru, cît au fost cu gura în opt. Zvonul începu să circule, începu să fie fredonat de toate buzele și într-o bună zi însăși Ieronim Gălușcă și-a dat seama că s-a schimbat ceva.

Nici el nu-și mai aducea aminte cum a început, dar a observat dintr-o dată că munca sa apreciată pînă atunci, a devenit obiectul unor observații ironice. Cînd reușea să termine cîte o lucrare înainte de termen, unii dintre colegii săi schimbau priviri semnificative.

Mal tirziu a apărut în gazeta de perete un articol de fond în problema carierismului. Iar cu prilejul plenarului de producție de la sfîrșitul trimestrului, la punctul „diverse”, tovarășul Hălăceanu n-a ezitat să atragă atenția conducerii: nu trebuie socotit de loc întîmplător faptul că a devenit necesară publicarea unui asemenea material.

Ulterior discutarea problemei a început să se concretizeze. La ședința de grupă sindicală Ion Fierăstrău a vorbit pe șleau, și-a exprimat regretul față de atmosfera creată în jurul tovarășului Gălușcă și a făcut unele aluzii vagi în legătură cu rămășițele mic-burgheze și de altă natură ale unor tovarășii. Din acest moment numele lui Ieronim Gălușcă se afla permanent la ordinea zilei.

Pe urmă, din motive necunoscute, a fost omis de pe lista de prime lunare, directorul a început să-l răspundă cu oarecare răceală la salut și ceva mal tirziu, sub motiv că e daltonist, a fost înlocuit în postul onorific de responsabil cu pavoazarea. Iar cînd, după vreo lună, șeful personalului l-a cerut unele date privind raporturile sale de patron față de văduva răposatului Stan Slănină, precum și cu privire la faptul că defunctul său tată a acceptat în 1902 funcția de prim stropitor în corpul pomplierilor voluntari, Gălușcă a simțit că-l cuprînde amețea.

Dar în acest moment o îndrîjire pînă atunci necunoscută a pus stăpînire pe omul nostru. În corpul său, undeva prin partea inimii, unde de douăzeci și șase de ani funcționa un mic mecanism funcționaresc, s-a desprins un șurub din pricina căruia o rotiță a început

să se învîrtească nebunește, întorcînd întregul mecanism în sens opus. - Dacă e vorba să-mi caut alt loc de muncă - gîndi el amărit - e tot una ce fac.

Și a doua zi, Ieronim Gălușcă sosit la birou cu o întîrziere de șaisprezece minute și întîrzierile se repetară zi de zi. Bătrînul Iancu tutungiu, căsca speriat ochii, observînd că clientul său „rămîne în urmă” zilnic cu cîte 10-15 minute și îl recomanda prietenește să consulte un ceasornicar.

Dar nu numai bătrînul Iancu a fost zguduît de cele întîmplate. Văduva răposatului Slănină - bînuind că stăpînul ei a intrat în anul morții - s-a hotărît să-și prezînte, demnă, demisia. Iar vecinii au început să șușotească despre chefuri nocturne și despre o pereche de galoși noi.

Dar colegii?... Firește, nici colegii n-au rămas indiferenți față de schimbarea inexplicabilă în atitudinea lui Ieronim Gălușcă. La prima întîrziere s-au mulțumit să dea mirați din cap, dar cînd se răspîndi șvonul că omul nostru are lucrările restante cu trei săptămîni și că într-o zi de vineri a pretextat o durere de măsele ca să lipsească de la serviciu, oamenii au înțeles că aici trebuie să fie ceva la mijloc.

- Măi tovarășii - declară Ion Fierăstrău colegilor săi, strînși în jurul lui - am impresia că acest Gălușcă are o plădă la Centrală. Căci ce se întîmplă? Omul întîrzie, chitulește, are întîrzieri în muncă. Vă întreb, ce se ascunde în dosul acestor fapte?

- E clar - declara Babote grăsunul - că îl susține cineva. Altfel nu ar îndrăzni să încalce disciplina.

- Eu sînt de părere - interveni Hălăceanu - că colegul nostru Gălușcă nici nu lucrează prost ci a fost doar victima unor intrigi.

- Firește! - incuviință grăsunul Babote - acest coleg admirabil, acest funcționar destoinic a fost acuzat pe nedrept.

Ieronim Gălușcă nu-și mai aduce aminte precis cum s-au petrecut lucrurile, dar și-a dat seama dintr-o dată că unii colegi în cu tot dinadinsul să-l ajute dimineața să-și scoată paltonul, rid cu poftă atunci cînd povestește vreo anecdotă și îl ascut creioanele.

Pe urmă a apărut la gazeta de perete un articol de fond despre dragostea tovarășească în general și despre atitudinea intrigantă a unora dintre colegi. La consfătuirea de producție, tovarășul Hălăceanu a rugat conducerea să nu admită nici cea mai mică pată pe renumele strălucitor al întreprinderii.

Apoi, din motive necunoscute, Ieronim Gălușcă a primit o frumoasă primă care l-a fost înmînată de șeful personalului cu un suris prietenesc, și o scurtă, dar incurajatoare cuvîntare. Ulterior a fost rugat să accepte postul onorific de responsabil cu artificii al seratelor dansante ale întreprinderii și a fost ales președinte de onoare al clubului de popice.

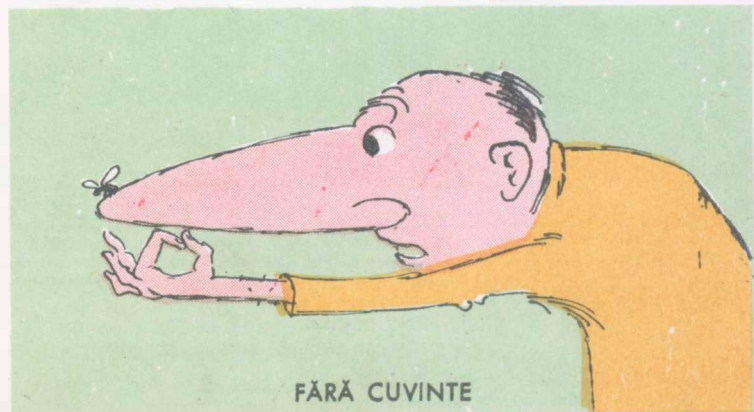
Ieri Babote l-a oprit pe Hălăceanu pe sală:

- Ce zici de Gălușcă? N-a mai venit la slujbă de cîteva zile!

- Știu, a răspuns Hălăceanu. Și am auzit că nu mai dă bună ziua și că nu-și mai achită cota la bloc!

- Ei atunci să știți că a fost avansat!

Desen de Ștefan Horia

CIINELE RESPONSABILULUI

Desen de C. Florian

V. D. POPA și A. LĂPUȘNEANU
COSMO-CRONICĂ RIMATĂ

*Un gând îmi tot provoacă insomnie:
 Când omu'n Cosmos dornic e să zboare,
 De ce nu ia ființă-o agenție
 Pentru excursii interplanetare?*

*Atuncea, l-aș vedea pe nea Vasile
 Privindu-ne de sus, ca Bonaparte:
 - Sînt cineva! Plec cincisprezece zile
 La vila sindicatului, pe... Marte!*

*- Ce tot te lauzi unde pleci la vară?
 (I-o taie Nică pe un ton sever)
 Eu plec pe un decentu, miine seară,
 În delegație pe... Jupiter!*

*Dar lui Vasile nici nu-i vine-a crede:
 - Pe zece ani? Nu face pe nebunul!
 - Nu te pricepi la Cosmică! Se vede!
 Păi... 9 ani jumate-i numai drumul!*

*- Dar ce te faci, că scrie în gazetă
 Că pe acolo-i bezna-ngrozitoare?
 - De aia mă trimete pe planetă:
 Cu un... proiect de electrificare!*

*Și'n timp ce ei vorbesc de-asterolde,
 În mîntea mea s-a-nfiripat speranța
 Gîndindu-mă, dar fără-a mă decide,
 De ce planetă să-mi petrec vacanța?*

*Pe Lună nu m-aș duce, fiindcă sînt
 Preoazător și nu vreau să se spună
 Când m-aș reîntoarce iarăși pe Pămînt:
 Priviți la el, că e... căzut din Lună!*

*Nici pe Uranus chiar nu m-aș abate,
 Că numai gropi pe scoarța-i întilnești,
 Încît pe drept cuvînt juri că e frate
 Cu alt Uranus - stradă'n București.*

*Dar bucuos aș face o etapă
 Pe Marte, din motto întemeiat:
 Acolo, cum se spune, nu e apă,
 Deci oinul, pot să-l beau nebotezat.*

*Mai vreau ca șefilor de la Centrală
 Să le trimit (atenție discretă)
 Din fiecare cosmică escală
 O cosmică vedere... „Par-rachetă”*

*Mă vād pe Cosmodromul de plecare
 Cu zece de cufere și geamantane
 Și parcă-aud cum țipă'n gura mare
 Eternul pasager plin de fasoane:*

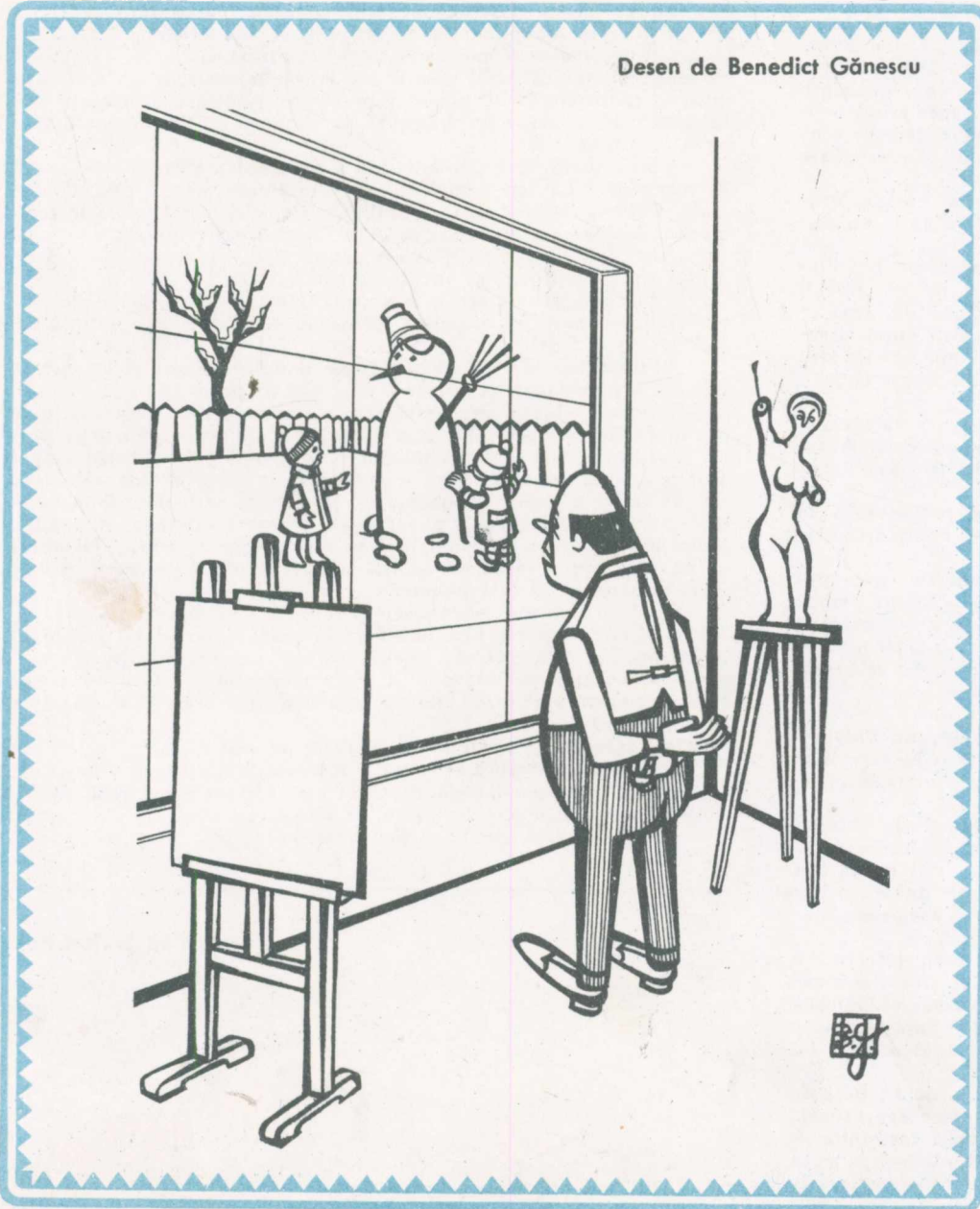
*- O singură rachetă planetară
 Pe linia „Pămînt-Planeta Marte”?
 Ce, vor să mergem patru ani pe scară,
 Că doar racheta nu-i tramoaiul 7!*

*O doamnă face sotului bezele
 Și țipă de-o aud și cel din jur:
 - Trimite-mi o revistă cu modele,
 Să vād ce se mai poartă pe... Mercur!*

*Dintr-o rachetă a descins o jună
 Spunînd unor amici: - Să mă scuzați,
 Dar am întîrziat un an pe Lună
 În pană de... protoni accelerați!*

*Doi inși discută în vecinătate:
 - Știi cea mai nouă veste din oraș?
 La Pronosport, la 0 rezultate
 Dau premiul o... rachetă cu ataș!*

*Și'n timp ce zbor prin Cosmos, ireal,
 Mă trage un redactor de mînsuetă:-
 - Mai termină cu spațiul sideral,
 Că ne consumi tot spațiul... din gazetă!*

Desen de Benedict Gănescu

— Formidabil, domnule; uite pînă
 unde poate pătrunde schematicul!

E pericol să-l lase nevasta pe tovarășul Popovici Constantin!

Cum a fost ales președinte al comitetului de întreprindere la I.R.U.M. Vatra Dornei, tovarășul Popovici a luat 3900 de lei din fondul sindicatului, cu care a cumpărat tocmai de la București o mindrețe de... acordeon, chîpurile pentru întreprindere, dar pe care l-a făcut cadou... scumpei sale soțioare. (Sigur că e „scumpă” la suma de 3900 de lei).

Și acum, cînd e invitat să dea înapoi banii sindicatului sau să predea sindicatului acordeonul, tovarășul președinte răs-punde că... banii nu-l mai are, dar nici acordeonul nu poate să-l dea, fiindcă dacă-l dă... îl lasă nevastă-sa.

Dar eu cred, dragă Urzico, că pînă la urmă, de un divorț, tovarășul președinte tot nu va scăpa. Dacă nu va divorța de el nevastă-sa (satisfăcută că va rămîne cu acordeonul) va divorța de dumnealui... sindicatul, nefiind el de acord (eoa) să aibă un președinte necinstit.

P. Patraș
Vatra Dornei

DRAGĂ URZICO,

Îți trimit o cutie de ace cu gămălie. Am cumpărat-o de la „Librăria noastră” din Vaslui. Pe cutie e tipărit clar numele

întreprinderii producătoare: „Industria Locală Ascensorul București”, iar în cutie se află... cule, sirme și chiar ace „cu gămălie”, dar foarte puține ace cu... virf ascuțit.

Te rog să mă crezi, dragă Urzico, că n-aș îndrăzni să critice niște... virfuri, dar așa erau toate, absolut toate cutiile de „ace cu gămălie” care se aflau la „Librăria noastră” din Vaslui, dînd am cumpărat eu această cutie.

Probabil că întreprinderea „Ascensorul” din București produce „ace cu gămălie” neascușite, ca să n-aibă cetățenii cu ce s'o... înțepe cînd află că produce și deșeurii.

Și dacă această întreprindere producătoare se numește „Ascensorul” trebuie să fie vorba de un ascensor... defect, care stă mai mult incrementat la parter, fără a merge prea des și pe la etajele de sus.

Că, dacă ar merge mai des și în sus, ar fi poate și calitatea acelor sale cu gămălie, ceva mai la... înălțime.

Theodor I. Leuștean
str. Tepeș Vodă 9, Vaslui

URZICUȚO DRAGĂ,

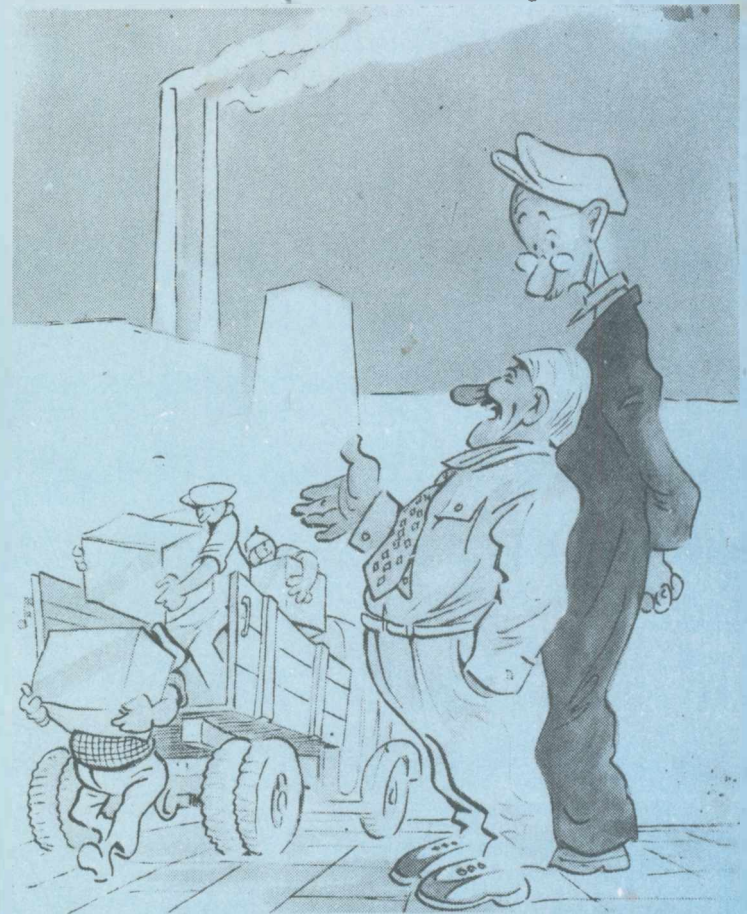
Te roagă ceva muncitorii de la uzina „Victoria” din Călan, precum și locuitorii din comună, care sînt abonați la... difuzor. Te roagă să... difuzezi tu, cit poți de departe (de pildă pînă la Deva) ca să se audă pînă acolo, prin glasul tău, cum că glasul... difuzorului de aici ei nu-l aud.

Sînt cîteva luni, dragă Urzico, de cînd s'a stricat nu știm ce pe la stîlpii și sirmele instalației locale de radiofrecare, în urma cărui fapt nu mai putem asculta, de atunci, nici o... difuzare. Nici a programului central, nici a celui local.

Abonaților care întrebă cînd va fi gata reparația liniei, șeful radiofrecării și șeful Oficiului P.T.T.R. le spun mereu: marți. De cîteva luni, ei spun mereu: marți.

Înștiințează-i tu, dragă Urzico, că nu ținem să fie gata neapărat marți. Poate fi și...

Unii conducători de unități fac investiții exagerate

— De ce aveți nevoie de trei aparate, tovarășe director?
— Unul ca să ascult București I, altul pentru București II, și al treilea ca să-l închid cînd lucrez.

Desen de H. Leru

miercuri, joi, vineri, sîmbătă, duminică sau luni.

Crosca Iosif
Călan

URZICO,

Aducem mulțumiri fierbinți șefilor de la I.C.H. (întreprinderea de construcții hidraulice Galați) care ne-au construit un sedlu... neterminat, adică fără instalații de apă și fără closete.

Și mai aducem mulțumiri fierbinți șefilor de la Serviciul administrativ al întreprinderii noastre „Exportlemn”, care au

făcut recepția clădirii, superficial.

În aceste condiții, fiind noi nevoiți să umblăm toată ziua prin vecini și pe la Dunăre, se vede cit de colo că avem... activitate.

Pe cînd, dacă edificiul ar avea toate cele necesare, am fi obligați să stăm locului toată ziua, prin birouri, și nu s-ar observa că facem ceva.

Deci, încă o dată, mulțumirile noastre fierbinți, șefilor mai sus pomeniți.

Aceste mulțumiri, dragă Urzico, sînt... fierbinți, în speranța că le vor... frige obrazurile celor pomeniți.

Dan Cernescu
„Exportlemn”, Galați

„JUDECATA LUI PARIS”

Desen de I. Davidescu

„URZICA”

REVISTĂ BILUNARĂ DE SATIRĂ ȘI UMOR

Redacția:

Calea Victoriei nr. 25

Telefoane:

Secretariat 5.38.56

Secția scrisori 3.86.12

Secretariat de redacție 4.28.15

Interurban 27

Institutul american Gallup a făcut un sondaj în țările Europei occidentale, din care reiese lipsa de popularitate a lui J. F. Dulles

cik Samadionu

DULLES : — De ce nu le-o fi plăcînd mutro mea ?!